

יורשי הבעל אומרים: אשה מתה ראשונה, והבעל ירש את אשתו, ואחרי שגם הוא מת, עובר הרכוש ליורשיו, שהם אביו או אחיו.

ויורשי האשה אומרים: בעל מת ראשון, ונפקעה ממנו זכות ירושת אשתו, ואחר כך מתה אשה, ולכן קרוביה ממשפחת אביה רוצים לרשת אותה —

בית שמאי אומרים: יחלוקו מספק.

ובית הלל אומרים נכסים, שהם נכסי צאן ברזל, שהיו קנויים לבעל, וצריך להחזיר את שוויים לאשה כשמגרשה או כשמת, ב"חזקתן", ויבואר בגמרא בחזקת מי הם.

כתובה, מנה או מאתים שהתחייב הבעל בנשואין — בחזקת יורשי הבעל, כיון שזה ממון שהבעל צריך לתת ועד היום הוא מוחזק בזה לכן משאירים בחזקתו.

נכסים הנכנסים והיוצאים עמה — נכסי מלוג הקנויים לאשה והבעל אוכל פירות, בחזקת יורשי האב. שהם היורשים של האשה, כיון שהם קנויים לה והביאה אותם מבית אביה לכן יורשיה מקבלים אותם.

גמרא:

שנינו במשנה, שלדעת בית הלל נכסי צאן קנח-ב ברזל הם בחזקתן.

ודנה הגמרא: בחזקת מי?

ואילו מהדורא בתרא דרב אשי, כשחזר ושנה פעם שניה את תלמודו, הוא אמר לן: יחלוקו!

ומסקנת הגמרא היא: והלכתא יחלוקו.

מיתובי, הגמרא מקשה על הפסק ששניהם חולקים, מהברייתא דלעיל: לשבח קרקעות כיצד? באיזה מקום לא גובה שבח קרקעות ממשועבדים?

הרי שמכר שדה להבירו, והשביחה הלוקח, ובא בעל חוב של המוכר, וטרפה מהלוקח עבור חובו, הרי כשהוא, הלוקח, גובה מהמוכר שלו את מה שטרפו ממנו, גובה את הקרן מנכסים משועבדים, ואת השבח מבני חורין.

ואם איתא, אם סוברים שכאשר הוא משעבד נכסים דאיקני לשני בעלי חובות, חולקים ביניהם, אם כן, חצי שבח מבעי ליה? הבעל חוב של המוכר צריך לטרוף רק חצי שבת, כיון שהשבח משועבד גם לקונה, עבור האחריות שהמוכר נתן לו, וגם לבעל חוב של המוכר!?

ומתרצת הגמרא: מאי "גובה", נמי דקתני, כוונת הברייתא היא לומר, שהבעל גובה מהשבח רק חצי שבת.

מתניתין:

נפל הבית עליו ועל אשתו, ואין לה בנים קנח-א ממנו [שבנים הם ראשונים לירושה], ואין ידוע מי מת קודם.

לו שיחלקו בנכסים כדי שהשני ירצה להלוות לו כסף. אבל זה לא מטעם חזרה כפי שמבאר הרשב"ם.